

Hoop voor de toekomst

Li Qiu, een van de jongste demonstranten op het plein van de Hemelse Vrede in 1989

TEKST: JUDITH VAN DE BOVENKAMP

“In 1989 was ik acht jaar. Mijn vader was een arbeider en deed niet direct mee aan de demonstraties, maar ging wel iedere dag naar het plein om de studenten aan te moedigen. Hij nam mij bijna altijd mee. Ik weet nog goed hoe we over de ringweg naar het centrum reden, ik achter op zijn fiets. De hele stad leek wel onderweg van of naar het plein, alles en iedereen was in beweging”.

Dat Li nog jong was tijdens deze belangrijke gebeurtenis, geeft een bijzondere kijk op de zaak: als kind zag hij de gebeurtenissen natuurlijk heel anders dan volwassenen. “Mijn vader kocht komkommers en flesjes frisdrank om aan de demonstranten uit te delen, veel mensen deden dat. Als de studenten een flesje frisdrank op hadden, sloegen ze het lege flesje stuk. Dat deden ze omdat het woord voor fles (píng) in het Chinees dezelfde uitspraak heeft als het laatste karakter van de naam Deng Xiaoping (). Toen mijn vader mij zei hetzelfde te doen, was mijn eerste reactie: maar het statiegeld dan? Hierop moesten omstanders hard lachen. Mijn vader zei dat het statiegeld voor deze keer niet uitmaakte en dat ik het flesje stuk mocht slaan. Dat deed ik toen natuurlijk en ik kreeg meteen een daverend applaus.”

Als achtjarig jongetje viel hij op tussen de studenten. Li: “Demonstrerende studenten droegen vaak een bandana met daarop de naam van hun universiteit. Een van hen deed spontaan zijn eigen bandana bij mij om, ik was er natuurlijk enorm trots op om, net zoals al die oudere studenten, zo iets te dragen. Toen een andere student mij met die bandana rond zag lopen, kwam hij naar me toe. Hij tilde me op en zei luid tegen alle omstanders dat, zolang er nog kinderen zoals ik waren, er nog hoop voor China's toekomst was. Dat hij mij de hoop van de toekomst noemde, zal ik nooit vergeten”.

Om persoonlijke redenen is de naam Li Qiu gefingeerd